

Поред свих који су се нашли позвани да се огласе и дају своје мишљење у целом овом замешатељству са тзв. емигрантима који су нам преплавили земљу нашао се и председник владе да убере неки маркетиншки поен вођен народном мудрошћу „Ако не можеш да их победиш, а ти им се придружи.“

Приморан од амбасадора који су пренели ферман од Меркелове пристао је на градњу некаквих прихватних центара (читај: логора) за ове људе па је злоупотребио измучену арапску децу која имају предње зубе у парку код ж. станице и сликао се с њима обећавајући им куле и градове, као да њих то интересује. Па они гледају како да се брже боље докопају Запада, а не да се задржавају у некој српској копији енглеског изума који су Немци у Другом светском рату довели до ужасавајућег и монструозног савршенства.

Боље да им је обећао да ће направити рупу у мађарском зиду, то би их више обрадовало. Доста критике. Таман толико да ражестимо СНС ботове да би текст имао више коментара. Сад идемо редом да раскринкрамо заблуде које владају о овим људима, а које су лансирани медији на српском језику под контролом истих оних странаца који су председнику издали извршну команду у вези са изградњом логора.

Прва заблуда: Ови људи су емигранти (азиланти, избеглице, невољници,

Три карте за емигранте, или како Србија плаћа амерички цех

Пише: Бранислав Ристивојевић
понедељак, 24 август 2015 15:46

несрећници...).

Ништа од тога. У Србији су дезертери помешани са нешто жена и деце из Сирији, Ираку и Авганистану, онеког ситногудачићешће долазе из рат. Те државе имају деце и неке војне власти. У њима су војне власти, а не као у свакој држави војне ефикасије. У њима су војни обвезници. То су способни мушкарци у најбољем добу за борбу, а не као у Србији где војни обвезници су углавном старији, прави, што се каже, „дезертери“. Ако се унутра рата не налазе у месту које се налази у овом случају, онда су дезертери. И доста ми је да више слушам њихову кукњаву. („У Ираку сам био магистар психологије и возио сам BMW“).

Да су остали да се боре за своју земљу можда би још увек возили аутомобиле спрам свог друштвеног статуса. Да је било ко у Србији одбио да се јави на свој ратни распоред 1991. и 1999. био би назван дезертером и као такав суђен за избегавање војне обавезе. Не видим што су сада они бољи од сваког другог нечасног војног обвезника у Србији, па их крстимо „емигранти“, „азилатни“, „избеглице“ итд... Најбољи доказ да јесу дезертери је чињеница да нису отишли у богате земље Залива (Кувајт, Емирати, Катар, Сауди Арабија...). Зашто нису када су им ближе од ЕУ и богатије? Зато што су те државе укључене у сукоб у Сирији и Ираку па не би дозволиле да се војни обвезници излежавају на њихов рачун као некакви лажни азиланти или емигранти већ би их третирали онако како се третирају војни обвезници који избегавају своју обавезу: шаљу се у јединице где им је ратни распоред.

Друга заблуда: Они су овде против своје воље (протерани, отерани, отерао их рат,

Три карте за емигранте, или како Србија плаћа амерички цех

Пише: Бранислав Ристивојевић
понедељак, 24 август 2015 15:46

морали су да напусте своје домове, отерао их ИСИЛ, ИД...).

Ништа од тога. Сами су дошли овде. Нико их није терао у Србију. Они имају кампове на граници између Сирије и Турске у којима им ништа не фали. Турска је примила од почетка рата 2 милиона људи из Сирије. Имају кров над главом, имају шта да једу и пију, нико им не сече главе нити их тера да се боре за своје породице, куће, имања, поља, гробове својих предака, земљу или државу.

Ништа им не фали у поређењу са свим другим избеглицама на овом свету о којима брине међународна заједница оличена у UNHCR или било којој другој специјализованој агенцији УН или хуманитарној организацији. Они су сами напустили ове кампове и кренули у неизвесност која прати овакав пут по свом слободном избору. Нису били приморани на то. Значи они нису овде невољно већ добровољно или боље рећи својевољно.

Трећа заблуда: Одлучују се на овако тежак и неизванстан подухват из искрене намере да буду корисни и вредни припадници западноевропских друштава путем вредносне интеграције у иста по цену одрицања од своје верске етике.

Три карте за емигранте, или како Србија плаћа амерички цех

Пише: Бранислав Ристивојевић
понедељак, 24 август 2015 15:46

Три карте за емигранте, или како Србија плаћа амерички цех

Пише: Бранислав Ристивојевић
понедељак, 24 август 2015 15:46

Три карте за емигранте, или како Србија плаћа амерички цех

Пише: Бранислав Ристивојевић
понедељак, 24 август 2015 15:46

